

[Petra Petersen.]

for, at det ikke var de unge, der ikke ønskede uddannelse, men at det var mulighederne for uddannelse, der ikke var til stede. Lærermangelen er ikke af ny dato. Jeg påpegede ved første behandling dette, at vi fra midt i trediverne har været klar over, at fødselstallet steg, og at de mange børn efter 5-6 års levetid skulle ind i skolerne; men vi har ikke i de år, der er gået, gjort meget for at få uddannet det fornødne antal lærere. Vi mangler seminarier, og det nødvendige antal må bygges. Men det skulle ikke være umuligt allerede nu at fremskaffe midlertidige lokaler til brug for uddannelsen. Der står i dag tilmeldt 2 500 unge til seminariernes kommende skoleår, men der er kun plads til 1 600-1 700 af de unge. Resten må vises væk. Dette viser, hvor problemerne ligger såvel med hensyn til lærermangelen, som hvad angår de unges manglende adgang til uddannelse.

Der har her været talt om den sidste tids diskussion med lærerne og deres organisation, og jeg vil gerne sige, at også jeg har været noget forbavset over lærernes, skal vi sige noget usmidige og vaklende optræden i den seneste tids forhandlinger. Men jeg savner fra lærernes side et stærkere krav om nu at få det nødvendige antal lærere uddannet.

Får vi dette lovforslag vedtaget — og det håber mit parti — er der skabt en rammelov, der giver mulighed for opfyldelse af en lang række af de ønsker og krav, der er fremsat og fremsat med rette. Jeg mener ikke, at der ikke stadig vil opstå nye krav og være nye mål at stile imod — for det vil der. Jeg er også klar over, at udviklingen ikke står stille; den vil fortsat stille nye krav til skolen. Men til slut vil jeg gerne sige, at samtidig med, at man har dette for øje, må det være den umiddelbart centrale opgave for dem, der forstår folkeskolens betydning, først og fremmest at samle kræfterne om at udfylde denne lovs rammer, og det vil sige at arbejde for at få de økonomiske forudsætninger opfyldt, dem, der er nødvendige, for at lovens døde paragraffer kan forvandles til levende, frugtbringende virkelighed.

Else Zeuthen: Når jeg tager ordet i dag, er det for at sige, at det ærede medlem

fru Kirsten Gloerfelt-Tarp og jeg ikke kan medvirke til lovforslagene gennemførelse i den form, hvori det foreligger, og med de stillede ændringsforslag.

Ganske vist er der visse af de foreslåede ændringer, som vi ser på med tilfredshed. Det gælder således forslaget om, at den delte skole i byerne vil blive den almindelige regel fra det 6. skoleår. Det gælder løftet om, at den private realskole skal kunne fortsætte under samme forhold som nu, og det gælder forslaget om et frivilligt 8. og 9. skoleår for de ikke-boglige klasser med særligt sigte på den senere tekniske og faglige uddannelse. Med hensyn til dette sidste punkt vil jeg dog gerne bemærke, at det absolut bedste ville være en obligatorisk skolegang i 8 år, der afrundedes i 8. klasse, og at der så hertil knyttedes et frivilligt 9. skoleår, der dog særligt sigte på erhvervslevet. Så længe der kun er pligtig skolegang i 7 år, vil det altid overvejende blive dem, der trænger mest til undervisning og har sværest ved at lære, der går ud efter de 7 års forløb, og som det derfor vil blive sværest at få indpasset i erhvervslevet.

Hvad angår det første punkt, jeg nævnte: delingen af børnene i boglige og ikke-boglige klasser, har jeg intet at indvende mod det, der kaldes den milde deling, når der herved menes, at den sker efter lærerens skøn, under hensyntagen til forældrenes ønsker og på grundlag af skriftlige prøver i løbet af det 5. skoleår — prøver fælles for en hel kommunes skolevæsen. Jeg vil dog gerne hertil føje et spørgsmål: forældrenes ønsker kan dog vel aldrig blive afgørende, når det drejer sig om et barn, der ud fra de andre kriterier ikke vil kunne gå over i en boglig klasse? Intet kan være større synd mod et barn end at stille det over for opgaver, som det ikke kan klare.

Men hvis der med mild deling endvidere menes, at eleverne i de boglige klasser ikke må lære mere, end at der bliver en forholdsvis let overgang fra de ikke-boglige til de boglige klasser, kan jeg ikke være med, undtagen hvis denne overgang sker efter de regler, hvorefter overgang allerede nu finder sted f. eks. i København, d. v. s. i sådanne tilfælde, hvor eleven er senere udviklet eller senere får boglige interesser eller måske ved et uheld ikke er sluppet gennem selv den milde prøve.